

[Jeppesen-Drusebjerg.]

tilfredsstillende til begge Sider, ikke alene for Arbejdsgiverne, men ogsaa fra et Arbejdsynspunkt. Disse to Formaal skal mødes, for at man i det hele kan tænke, at der skal kunne komme noget ud af en Lovgivning af denne Art.

Det Lovforslag, der tilsigter at komme langvarigt arbejdsløse til Hjælp, angaar jo et meget stort socialt Problem, maaske et af de allerstørste, der er fremme i Øjeblikket. Det kan ikke nægtes — som det ogsaa allerede er fremhævet af tidligere ærede Talere —, at hvis der er noget, der virker sløvende og demoraliserende paa et Menneske, er det at gaa i lang Tid uden Erhverv. Det er ikke alene vedkommende Arbejder, det gaar ud over, men det gaar ogsaa ud over hans Hjem og hans Familie. I alle Forhold gælder det, at det er en Ulykke, naar et Hjem rammes af Arbejdsløshed. Derfor bør man sætte alle Kræfter ind paa at finde Midler derimod.

Jeg synes, at der er meget i det foreliggende Lovforslag, som peger paa det rette, og der er ikke mindste Tvivl om — i alt Fald staar det saaledes for mig —, at hvis dette Lovforslag blev gennemført, som det foreligger, vilde det hjælpe betydeligt paa dette Omraade.

Det er vel særlig Spørgsmaalet om de fastsatte Lønninger, som deler Stemmerne for og imod, og som forarsager det Modsætningsforhold, der har givet sig til Kende, naar dette Spørgsmaal har været til Behandling, ikke alene i, men ogsaa uden for det andet høje Ting. Jeg vil mene, at hvis der skal være Tale om at gaa bort fra de Lønninger, der er Norm for lignende Arbejder som de her omhandlede, saa bør det, som den ærede socialdemokratiske Ordfører udtalte, ske ved Antallet af Arbejdsdage og ikke ved direkte Nedsættelse af Lønnen. Det gælder her, som det gælder med Hensyn til Nødhjælpsarbejder, at ogsaa paa dette Omraade maa man tilsigte, at der bliver nogenlunde Tilfredshed hos de Arbejdere, som denne Lovgivning omfatter. Man maa huske paa, at det her gælder Mennesker, som er blevet særlig haardt ramt, som igen lange Tider har været uden Arbejde.

Motiveringen for det sidste af de tre Lovforslag, Forslaget om midlertidig Udvidelse af Retten til Understøttelse fra statsanerkendte Arbejdsløhedskasser, er jo den samme som for de to andre Lovforslag: at raade Bod paa Tidens Vanskeligheder, i dette Tilfælde ved midlertidigt at udvide Rammerne for Arbejdsløhedskassernes Understøttelse. Den ærede Ord-

fører for Venstre (Stensballe) udtalte, at der ikke var mere Grund til nu at gennemføre dette Lovforslag, end der var i Fjor. Men der er dog maaske ogsaa den samme Grund, som der var i Fjor, og hvis dette er Tilfældet, staar vi jo dér, hvor vi slap sidst, nemlig over for at skulle optage Forhandlinger om dette og lignende Forhold, og det er muligvis i den Henseende en Fordel, at alle tre Lovforslag nu havner i det samme Udvalg. Dette kan være en Fordel, men det kan ogsaa være det modsatte. Der er jo noget, der hedder en sort Gryde. Jeg vil haabe, at den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Unmack), naar han udtalte sin Glæde over, at alle tre Lovforslag nu havnede i det samme Udvalg, ikke gjorde det, fordi han ønskede at se dem puttet i saadan en sort Gryde, hvorfra de ikke mere vender tilbage.

Jeg vil paa egne og mit Partis Vegne udtale Ønsket om, at de Forhandlinger, som nu skal føres i Udvalget, inden alt for længe maa føre til et Resultat.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg vil gerne takke Ordførerne for Regeringspartierne for Tilslutningen til Lovforslaget. Jeg vil ogsaa gerne sige Tak til Ordførerne for Det konservative Folkeparti og Partiet Venstre, fordi man i alt Fald udtalte Forhandlingsvilje, men i de faldne Udtalelser synes jeg egentlig ikke, der ligger noget egentlig Haab om andet end Forhandlingsvilje.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) hævdede, at vi med Loven af 1932 efter den daværende Socialministers Udtalelser skulde være naaet saa vidt, at der ikke var mere at gøre med Hensyn til en Revision af Arbejdsløshedsloven. Jeg kan ikke anerkende — og jeg er sikker paa, at den nuværende Justitsminister heller ikke vil anerkende —, at vi i 1935 kan blive staaende ved den Lovgivning, der paa dette Omraade fandt Sted i 1932; vi kan ikke være bundet til ikke at foreslaa Ændringer i den. Tværtimod er det min bestemte Opfattelse, at der er noget Omraade, hvor vi trænger til yderligere Udbygning, er det netop med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikringen, saaledes at Arbejderne, saa meget som det overhovedet lader sig gøre, bliver fritaget for at henvende sig paa Socialkontorerne; jeg tror, at vi opretholder en langt sundere Arbejderbefolkning netop ved at holde Arbejderne fra Socialkontorerne og faa dem til fremdeles at hæve deres Understøttelse ad forsikringsmæssig Vej i de Arbejdsløheds-